

— Τὸν ἔκανα μεγάλον ἄρχοντα τὸ γαμπρό σου, γέρο ξεκουτιάρη. Εἶνε δικὸς του τώρα οὐλὸς ὁ κάτου κόσμος! Χαρὰ ᾽ς τὸ κορίτσι σου!

Ἔστερα χάθηκε τρέχοντας πίσω τὰ δέντρα. Τὰ παλληκάρια οὐρλιάσανε καὶ χύθηκαν τὸ κατόπι του ἢ γυναῖκες πέσανε καὶ μοιρολογοῦσαν. Ἡ Μαριά στεκότανε παράμερα, στὸν τόπο της, σὰν πέτρινη. Ἄξαφνα ἔμπηξε μιὰ ψιλή στρίγγλικια φωνή, σήκωσε τὰ χέρια της, ἔτσι, ἀψηλά, κι' ἄρχεψε νὰ τραγουδάη. Ὁ νοῦς της χάλασε καὶ τώρα τρέχει στὸ λόγγο, κλαίει, γελάει, τραγουδάει καὶ προγγάει τὰ ζωντανά... Νά! τέτοια εἶνε, ἀφεντικό, ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας, αὐτηγῆς ποῦ εἶδαμε.

ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

ΕΡΩΣ — ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐκεῖ δουλάκι της τὸν Ἔρωτα, ἡ μαργιόλα!
 Αὐτὸς τῆς τὰ προφταίνει, τῆς τὰ κάνει ὄλα.
 αὐτὸς τῆς παρασιτέκεται νύχτα καὶ ἡμέρα,
 καὶ τρέχει μέσα, ἔξω, δῶθε, κείθε, πέρα.

Πάντα κοντά της, νὰ τὴν ᾽ντύνη, νὰ τὴν ᾽γδύνη...
 Τῆς καλτσοδέτες, τὸν κορσὲ αὐτὸς τῆς λύνει.
 αὐτὸς τὴν ξεκουμπώνει σβέλτα - σβέλτα, τὴν κουμπώνει.
 αὐτὸς τὸ κρεββατάκι της στρώνει - ξεστρώνει.

Αὐτὸς κρατάει τὸ κερὶ ἢ τῆς τὸ σβύνει.
 αὐτὸς πλερώνει, εἰσπράττει, παίρνει, δίνει...
 Καὶ ὅταν πάη κάθε φορὰ γιὰ... τὸ τουρνέ της,
 κι' αὐτὸς κοντά: σκλαβάκι, λούστρος, ὑπηρέτης!...

ΣΑΤΑΝΑΣ